

Sygn. akt I C 190/12

WYROK

WIMIENIURZECZYPOSPOLITEJPOLSKIEJ

Dnia 14 sierpnia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Krzyków we Wrocławiu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Karolina Gruszczyńska

Protokolant: Agnieszka Łakomy

po rozpoznaniu w dniu 31 lipca 2013 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa Z. A.

przeciwko (...) Sp. z o. o. we W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) Sp. z o. o. we W. na rzecz powoda Z. A. kwotę 23 775,19 zł (dwadzieścia trzy tysiące siedemset siedemdziesiąt pięć złotych dziewiętnaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 28 lipca 2010 r. do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. orzeka, że koszty procesu ponosi strona pozwana pozostawiając ich szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.

UZASADNIENIE

Powód Z. A., reprezentowany w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o zasądzenie od strony pozwanej (...) Sp. z o.o. we W. kwoty 24 019,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 23 stycznia 2010 r. do dnia do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2 400 zł.

W uzasadnieniu powód podał, że dochodzi pozvem kwoty 24 019,80 zł tytułem bezpodstawnego ponoszenia kosztów energii elektrycznej pobieranej przez węzeł cieplny w budynku przy pl. (...) w okresie od 1984 r. do 2 grudnia 2009 r.. W wyniku nieprawidłowo wykonanej instalacji elektrycznej pozwanego powód ponosił koszty poboru energii elektrycznej do zasilania węzła cieplnego przez okres 26 lat. Powyższy fakt został ujawniony przypadkowo przez powoda w wyniku awarii węzła cieplnego w dniu 3.11.2009 r.. Pozwany przeprowadził następnie kontrolę węzła cieplnego w trakcie której potwierdzono, że węzeł cieplny zasilający budynki mieszkalne przy pl. (...) w Co i (...) jest zasilany energią elektryczną z licznika powoda. Powód wezwał pozwanego do natychmiastowego zainstalowania podlicznika energii elektrycznej, co miało miejsce w dniu 2.12.2009 r.. W dniu 4.01.2010 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty tytułem bezpodstawnego wzbogacenia kwoty 102 482,20 zł. W odpowiedzi pozwany przyznał fakt zasilania węzła cieplnego na koszt powoda i zaproponował rozliczenie należności za okres od 1.01.2007 r..

W dniu 31.10.2011 r. tutejszy Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt I Nc 1769/11 zgodnie z żądaniem pozwu. Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw skutecznie wniósł pozwany. W sprzeciwie pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniósł o

oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej. W uzasadnieniu podniesiono, że powód nie udowodnił roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości, jak również, w ocenie pozwanego, po jego stronie nie powstał stan bezpodstawnego wzbogacenia. Ponadto pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia za okres przed dniem 14.04.2008 r..

Sąd ustalił w sprawie następujący stan faktyczny:

W okresie od 14.04.2001 r. do dnia 2.12.2009 r. powód Z. A. prowadził działalność gospodarczą w lokalu przy pl. (...) we W.. W tym okresie ponosił koszty energii elektrycznej niezbędnej do zasilania węzła cieplnego znajdującego się w budynku przy pl. (...) we W.. Węzeł cieplny zasilający budynki mieszkalne przy pl. (...) we W. w CO i (...) był w tym okresie zasilany energią elektryczną z licznika powoda.

dowód: pismo z dnia 29.04.2010 r. – k. 10 akt

protokół kontroli z dnia 12.11.2009 r. – k. 14 – 15 akt

umowy najmu lokalu – k. 88 – 117 akt

umowy na sprzedaż energii elektrycznej – k. 119 – 173 akt

wyciągi z rachunku bankowego i faktury – k. 174 – 198 akt

postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu VI Wydział Gospodarczy z dnia 8.05.2001 r. – k. 200 – 202 akt

zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej i decyzja z dnia 31.03.2001 r. – k. 203 – 206 akt

kartoteki analityczne konta zakładu – k. 207 – 249 akt

kserokopia wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 28.02.2007 r. i Sądu Apelacyjnego z dnia 24.05.2007 r. – k. 118 i 118 verte akt

zeznania świadków R. B. i J. K. – k. 289 – 299 akt

przesłuchanie powoda Z. A. – k. 299 - 301 akt

Po przeprowadzonej w dniu 12.11.2009 r. kontroli i stwierdzeniu zasilania węzła cieplnego z licznika powoda, zaproponowano powodowi zawarcie umowy dotyczącej uregulowania zasad korzystania przez pozwanego z energii elektrycznej dostarczonej do węzła cieplnego przy pl. (...). Umowę taką zawarto w dniu 2.12.2009 r., w tym samym dniu założono u powoda podlicznik.

bezsporne,

nadto dowód : pismo z dnia 7.12.2009 r. – k. 17 akt

umowa z dnia 2.12.2009 r. – k. 18 – 19 akt

Pismem z dnia 4.01.2010 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 102 482,20 zł. W odpowiedzi strona pozwana wskazała, że proponuje rozliczenie poboru energii wyłącznie za okres od dnia 1.01.2007 r.. Powód nie zgodził się z tym stanowiskiem i ponownie w dniu 9.09.2010 r. wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 24 095 zł. Strona pozwana nie przystała również i na tę propozycję.

dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 4.01.2010 r. – k. 21 akt

pismo z dnia 24.05.2010 r. – k. 22 akt

pismo z dnia 28.07.2010 r. – k. 23-24 akt

ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 9.09.2010 r. – k. 25 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Jak stanowi przepis art. 405 k.c. kto bez podstawy prawnej uzyskał korzyść majątkową kosztem innej osoby, obowiązany jest do wydania korzyści w naturze, a gdyby to nie było możliwe, do zwrotu jej wartości. Właściwie bezsporny w sprawie pozostawał fakt zasilania węzła cieplnego pozwanego z licznika powoda. Zatem za energię elektryczną potrzebną do działania węzła płacił powód. Nie ma zatem znaczenia okoliczność, czy węzeł ten zasiliał w ciepło również lokal, którym administrował powód. Pozwany nie wykazał bowiem, aby odbiorcy ciepła partycypowali w kosztach obsługi węzła cieplnego ani w jakiej wysokości. Natomiast z rozbijającą wręcz szczerością świadkowie, którzy zeznawali w sprawie potwierdzali fakt pokrywania kosztów energii elektrycznej przez powoda podając, że pozwany ma informacje, które węzły zasilają i na zasadzie eliminacji może stwierdzić, których nie zasilają. Sprawy z powodów nie załatwiono jednak wcześniej, ponieważ o to nie występował (k. 292 akt). Przeglądy węzłów cieplnych w tym również instalacji zasilającej węzeł cieplny powinny być przeprowadzone raz w roku. F. zatrudnia w tym celu firmę serwisową, która jest obowiązana z każdej kontroli sporządzić protokół. Podczas takiego przeglądu można stwierdzić skąd węzeł pobiera energię, ale nie jest to weryfikowane (k. 296 akt). Powód wykazał, że w okresie objętym żądaniem pozwu dysponował tytułem prawnym do lokalu jak również, że faktycznie koszty poboru energii elektrycznej, również za węzeł cieplny, ponosił. Do rozważenia zatem pozostawał zarzut przedawnienia roszczenia zgłoszony przez pozwanego jak również zarzut braku bezpodstawnego wzbogacenia po stronie pozwanej. Jeśli chodzi o drugi z zarzutów to wskazać należy, że brak ujęcia kosztów energii elektrycznej zużytej do zasilania węzła cieplnego w budynku przy pl. (...) w taryfie pozwanej nie oznacza, że pozwany nie wzbogacił się kosztem powoda. Oznacza tylko tyle, że kosztów tych pozwany nie przerzucił jeszcze ewentualnie na odbiorców ciepła. Jednakże bez żadnej wątpliwości należy stwierdzić, że powód nie był zobowiązany do ich ponoszenia. Do czasu ewentualnego przerzucenia tych kosztów na klientów pozwanego to wyłącznie właściciel węzła winien był ponosić koszty jego obsługi i utrzymania.

Jeśli chodzi o drugi z zarzutów, to, w ocenie pozwanego, roszczenie powoda jest roszczeniem okresowym podlegającym trzyletniemu terminowi przedawnienia, co oznacza, że powód mógłby dochodzić roszczenia za okres 3 lat poprzedzających wniesienie pozwu, jednakże z wyłączeniem okresu od dnia zamontowania podlicznika – tj. od dnia 2 grudnia 2009 r. do dnia wniesienia pozwu. Tym samym pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda za okres przed dniem 14 kwietnia 2008 r.. Nie można się zgodzić ze stanowiskiem strony pozwanej, że roszczenie powoda jest roszczeniem oświadczenia okresowe. Świadczenia okresowe polegają na powtarzającym się w regularnych odstępach przez czas trwania stosunku prawnego dawaniu pewnej ilości pieniędzy lub rzeczy oznaczonych rodzajowo, które jednak nie składają się na z góry określoną całość. Każde ze świadczeń okresowych jest samoistnym świadczeniem (nie częścią jednego większego świadczenia), przedmiotem odrębnego roszczenia, które oddzielnie od pozostałych staje się wymagalne i ulega przedawnieniu w terminie 3 lat. Roszczeniami o świadczenia okresowe są przede wszystkim roszczenia o zapłatę rent, czynszów oraz odsetek. Roszczenie powoda nie jest również związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 lipca 2003 r. V CK 24/02 (OSNC 2004/10/157) roszczenie o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia, z którym występuje przedsiębiorca, podlega trzyletniemu przedawnieniu przewidzianemu w art. 118 k.c., jeżeli powstaje ono w związku z prowadzoną przez przedsiębiorcę działalnością gospodarczą. W wyroku z dnia 6 czerwca 2012 r. III CSK 282/11 (LEX nr 1212813) Sąd Najwyższy wskazał, że związenie roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia z prowadzeniem działalności gospodarczej ma miejsce niezależnie od tego, czy status przedsiębiorcy służy wzbogaceniu czy zubożeniu. Nie oznacza to jednak, żeby każde działanie osoby prowadzącej działalność gospodarczą należało kwalifikować jako pozostające w związku z tą działalnością i podobnie – każde roszczenie dochodzone przez ten przedmiot. W uzasadnieniu do tego wyroku Sąd Najwyższy powołał się na uchwałę z dnia 14 maja 1998 r. III CZP 12/98 (OSNC 1998, nr 10, poz. 151), w której Sąd Najwyższy wyjaśnił, że sam przymiot działania w charakterze przedsiębiorcy nie przesądza o tym, iż każde roszczenie tego podmiotu można uznać za

związane z prowadzeniem działalności gospodarczej oraz rozróżnił roszczenia związane z działalnością gospodarczą i związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa. To drugie pojęcie, jako szersze, obejmuje także czynności związane z prowadzeniem przedsiębiorstwa w znaczeniu przedmiotowym, które nie polegają na prowadzeniu działalności gospodarczej. Tego rodzaju czynności nie pozostają bowiem w związku z prowadzoną działalnością, nie polegają na uczestnictwie w obrocie gospodarczym, nie prowadzą do wytwarzania dóbr materialnych, a także nie przynoszą żadnego zysku. Nie wykazują zatem cech pozostających w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej. Czynności podejmowane przez podmiot gospodarczy wchodzą w zakres jego działalności gospodarczej, gdy pozostają w normalnym, funkcjonalnym związku z tą działalnością, w szczególności podejmowane są w celu realizacji zadań związanych z przedmiotem działalności tego podmiotu. Tym samym, w ocenie Sądu, nie sposób przyjąć, że roszczenie powoda pozostaje w związku z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą. Opłacanie dostaw prądu do węzła cieplnego znajdującego się w zakładzie powoda bez podstawy nie pozostaje w żadnym razie w związku z prowadzoną przez niego działalnością. Sąd uznał zatem, że nie ma w niniejszej sprawie zastosowania trzyletni termin przedawnienia.

Na marginesie jedynie można wskazać, że powyższą okoliczność przyjął również Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej Wydział Gospodarczy przekazując sprawę do rozpoznania wydziałowi cywilnemu tutejszego sądu.

Jak stanowi przepis art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Pozew został złożony w dniu 14 kwietnia 2011 r.. Początek biegu terminu dziesięcioletniego należy zatem określić na dzień 14 kwietnia 2001 r., a okres za jaki powód może dochodzić swojego roszczenia kończy się w dniu 2 grudnia 2009 r., kiedy to zamontowany został u powoda podlicznik i strony zawarły umowę w celu uregulowania ujawnionej sytuacji. Przez 8 lat, 7 miesięcy i 16 dni powód opłacał koszty poboru energii elektrycznej zasilającej węzeł cieplny pozwanego. Biegłemu sądowemu Sąd powierzył ustalenie jakie było średnie zużycie prądu przez węzeł cieplny w okresie objętym pozwem. Sąd przyjął za zasadne takie określenie wartości bezpodstawnego wzbogacenia. W okresie od 14 kwietnia 2001 r. do dnia 2 grudnia 2009 r. powód uiszczał bezpodstawnie koszty zasilania w energię elektryczną węzła cieplnego, które to koszty winien ponosić pozwany. Dla ustalenia tych kosztów powód nie był obowiązany wykazać, w ocenie Sądu, jakie w tym okresie ponosił w związku z tym opłaty. Co więcej nie byłoby to możliwe, bowiem powód opłacał faktury za energię elektryczną, które były fakturami zbiorczymi, nie wyróżniano w nich przecież osobno wysokości bezpodstawnie ponoszonych kosztów zasilania węzła. Przerzucanie zatem ciężaru wykazania tych okoliczności na powoda, w sytuacji działania pozwanego zasługującego na naganę, byłoby w ocenie Sądu, sprzeczne z zasadami współżycia społecznego. Mając powyższe na uwadze Sąd zlecił biegłemu ustalenie średniego kosztu zużycia energii w okresie objętym pozwem, co i tak, przy przyjęciu przez Sąd, że zwrot bezpodstawnego wzbogacenia należy się tylko za okres od dnia 14 kwietnia 2001 r. do dnia 2 grudnia 2009 r. jest korzystne dla strony pozwanej, bowiem biegły ustalał średnie zużycie od dnia 2 grudnia 1999 r., a im dalej wstecz tym ceny były niższe.

Po przeliczeniu zatem średniego dziennego ustalonego przez biegłego zużycia energii przez węzeł cieplny na poziomie 11,14 kWh razy 0,6871 zł – również wynikające z opinii biegłego, otrzymamy kwotę 23 775,19 zł zasądzoną w pkt I wyroku. Odsetki Sąd zasądził od dnia 28 lipca 2010 r., bowiem od tej daty, a jest to data pisma skierowanego przez pozwanego do powoda, na pewno już pozwany wiedział, że korzysta z węzła cieplnego, za którego zasilanie płaci powód. W tej dacie również pozwany wiedział jakiej kwoty z tego tytułu domaga się powód. Mimo tego pozwany nie wypłacił powodowi żadnej kwoty doprowadzając do powstania sporu sądowego.

Ponieważ powództwo nie zostało uwzględnione w całości, w pkt II wyroku Sąd oddalił dalej idące powództwo.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd wydał na podstawie przepisu art. 100 k.c., który stanowi, że w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania (...). Mając zatem na uwadze, że powód uległ tylko nieznacznie pozwanemu co do wysokości swojego żądania,

Sąd uznał, że w całości koszty procesu winien ponieść pozwany. Jednocześnie na podstawie przepisu art. 108 k.p.c., Sąd pozostawił szczegółowe wyliczenie kosztów referendarzowi sądowemu.

Z/

1. odnotować;
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem;
3. kal. 14 dni.